

Drábik János

Az érem másik oldala

Az EU-csatlakozás hátrányai

1. Legfőbb kifogásom az Európai Unió ellen, hogy az 1957-ben megkötött Római Szerződéssel létrejött Európai Gazdasági Közösség az időközben megkötött „Maastricht I”, „Maastricht II”, valamint az amszterdami és a nizzai megállapodással olyan bürokratikus, államok feletti struktúrává alakult át, amelynek alulról jövő, demokratikus ellenőrzése nem lehetséges: a legfontosabb kormányzati hatáskör, vagyis a pénzügyi hatalom az egyes nemzetállamoktól, valamint az EU brüsszeli központjától független frankfurti Európai Központi Bank kezébe ment át. Az Európai Unió ezért már nem hasonlít arra az Európai Gazdasági Közösségre, amely örendelkezésüket megtartó, szociális piacgazdasággal rendelkező jóléti államok önkéntes társulása volt. Ebben még független államok társultak az egyenjogúság alapján bizonyos közös feladatok hatékonyabb ellátására. Ezzel szemben a mai Európai Unió olyan 180 000 oldalnyi jogszabály-anyagot kényszerítene Magyarországra, amely gyakorlatilag felszámolná az önálló magyar jogalkotást, mert a közösségi jog elsőbbséget élvez a belső törvényekkel szemben. A magyar országgyűlést, valamint a kormányt csupán korlátozott hatáskörrel, lényegében a helyi autonómia és a kulturális öngazgatás szerveiként hagyná meg.

2. Az Európai Unió nem rendelkezik olyan államok feletti – a legalapvetőbb erkölcsi követelményeket rögzítő – Alkotmánnyal, amely biztosítaná, hogy ne csak az erőseknek és a vagyonosoknak kedvező szabadság bővüljön egészen a szabadsággal való visszaélés korlátlan szabadságáig, hanem nemzetközi kötelezettség legyen az egyenlőség és a testvériség követelményének az érvényesítése is. A Kentben az EU-alaptörvényről tárgyaló konvent is csak a liberalizációt és az úgynevezett deregulációt kívánja növelni. Az egyenlőség és a testvériség erkölcsi követelménye nem lenne kötelező érvényű – az államok felett álló – és meg nem változtatható jog. A hátrányos helyzetűek és a gyengék – a gyermekek, az öregek, a betegek, a munkanélküliek és a nyugdíjasok – fokozott védelemre szorulnak. Az ő védelmükre az erősek szabadságát korlátozni kellene a gyengék védelmét szolgáló egyenlőséggel. A „szabad-

ság, egyenlőség, testvériség” hármas, de felbonthatatlanul összetartozó követelményeit csak együttesen lenne szabad érvényesíteni. Csak a három együtt teszi lehetővé erkölcsös, a polgárok bizalmát élvező legitím rendszer létrehozását. Az Európai Unió azonban egyoldalúan csak az erőseknek és vagyonosoknak kedvező szabadságot növeli, és ezért alapvetően erkölcstelen nemzetközi képződmény.

3. Ebbe az antidemokratikus és bürokratikus, nemzetek feletti struktúrába – a KGST-hez és a Varsói Szerződéshez hasonlóan – csak belépni lehet, de kilépni nem. De még kizárni sem lehet egyetlen már korábban belépett tagot sem. Ha a brüsszeli bürokráciának nem tetszik, amit az adott tagállam tesz, akkor önhatalmúlag felfüggeszti jogai gyakorlását. Amíg egy tagállam jogai fel vannak függesztve, addig nem vehet részt semmilyen döntéshozó testület munkájában, és panasszal sem fordulhat az EU bíróságához, ugyanakkor valamennyi fizetési kötelezettségét köteles teljesíteni. Tehát az illető tagország úgy válik jogtalan páriává, hogy még csak védekezni sem tud. Ez az Európai Unió ma már sokkal jobban hasonlít a felbomlott szovjet birodalomra, mint a korábbi és demokratikus Európai Gazdasági Közösségre. Egy nyugati kiadású „Szovjetunió-2”-vé alakult át. Ezt bizonyítja az is, hogy az új tagokkal szemben nyíltan megtagadták a jogok és kötelezettségek összhangjának, az egyenlő elbánásnak és a viszonyosságnak a demokratikus elveit.

Tavaly ősszel egy brit szaklap nyíltan megírta, hogy az Európai Unió keleti bővítése valójában az újragyarmatosítás olcsó és korszerű formája, mert hadsereg és háború helyett Európa korábbi gyarmattartó hatalmai egymással is elérhetik céljaikat. A gyarmatosítandó államok lakosságát a propagandászközveivel úgy kell manipulálni, hogy gyarmati függésbe kerülésüket „ők maguk kérik”. A valóságban nem Magyarországnak van szüksége az EU-ra, hanem az EU-nak van szüksége a magyar termőföldre, az olcsó magyar munkaerőre, és a neki kiszolgáltató piacra. A főhatalmat gyakorló nemzetközi pénzügyi közösségnek pedig arra van szüksége, hogy Magyarország állandó adósa és kamatfizetője maradjon. Az EU-tag-

ság bebetonozza az 1989 után Magyarországon is bevezetett pénzgazdasági rendszert, amely felváltotta a termelőgazdaságot. Az új rendszerben a pénz már nem a gazdasági folyamatok közvetítésére szolgáló jelrendszer, hanem egy szűk réteg gazdagodását és hatalmát szolgáló magánmonopólium.

A magyar állampolgárok tulajdonát állami segédlettel az elmúlt tíz év során magának kisajátító új tulajdonosi réteg csak Magyarországnak az EU-ba való kényszerítésével tudja megszerzett privilégiumait és a többi magyar állampolgártól elvett vagyonának a tulajdonjogát véglegessé tenni. Az EU-tagság után már nem lesz jogi lehetőség a felülvizsgálatra, mert nem lesz többé szuverén magyar állam és törvényhozás, amely ezt – a rendszerváltás veszteséinek az érdekét is magára vállaló – feladatot elvégezhetné.

4. Negyedik kifogásom az, hogy az Európai Unió jelenlegi bürokratikus változatában már nem termelőgazdaság, hanem a forgalomra és spekulációra épülő pénzgazdaság működik. A pénzgazdaság célja, hogy a pénzből még több pénzt állítsanak elő a pénzvagyon tulajdonosai. A pénzvagyon növekedésének azonban nincs felső határa, ugyanakkor a benne működő kamat-automatizmus állandó növekedési kényszer alatt tartja a gazdaságot. A pénzgazdaságban tehát minden természeti és emberi erőforrást alá kell rendelni a pénzmennyiség növekedésének és a profit-érdekeknek. Ez elpusztítja a természeti erőforrásokat, amelyek nagy része nem pótolható. A pénzgazdaságban az eladásítás és a kamatfizetés következtében szükségszerűen a pénz tulajdonosaihoz kerül a termelővagyon, s így az elsősorban a beruházó bankárok tulajdonában halmozódik fel.

Az Európai Unióban bevezetett pénzgazdaság szükségszerűen túlnépesedést idéz elő, mert mindazok feleslegessé válnak, akiknek a munkáján nem lehet előteremteni a magánpénz-monopólium tulajdonosainak a kamatot, az eladósított államnak a magas adókat (ezek mintegy felét szintén adósság- és kamatfizetésre fordítják), a nagytőkéseknek a globálisan versenyképes nyereséget és önköltséget. Ezért van az, hogy amióta

az Európai Unió áttért a pénzgazdaságra, és államok feletti bürokratikus diktatúrává alakult át, azóta a bejegyzett munkanélküliek száma 20 millió körül mozog. A tényleges munkanélküliek száma ennek a kétszerese, mivel számos munkanélküli, látva reménytelen helyzetét, már nem keres tovább munkát magának, és kikerül a hivatalos nyilvántartásból. Az eladósított állam csak az adók növelésével és további hitelek felvételével juthat pénzhez. Ez nem teszi lehetővé, hogy adósságszolgálati terheit és szociális kötelezettségeit is finanszírozzon. Ezért az Európai Unió tagállamaiban felgyorsult ütemben bontják le a szociális intézményrendszert, hogy a költségvetés mintegy felét adósságszolgálatra költhessék a kormányok. Ennek következtében az egészségügy nincs kielégítően finanszírozva, mert ama pénzpolitika szemében, amely az Európai Uniót létrehozta, a nyugdíjasok milliói csak felesleges kiadást jelentenek, amitől meg kell szabadítani az államot, hogy az még több kamatot fizethessen. Ezért vált a nemzetközi pénzpolitika szemében az egészségügy olyan „kártékony” tevékenységgé, amelyet jelentősen csökkenteni kell, mivel meghosszabbítja a számára hasznot nem hozó idős és betegek életét.

Az értéket előállító termelőgazdaság viszonyai közepette a pénz csupán a gazdasági folyamatok közvetítésére szolgáló jelrendszer, és nem a mások munkáján való élőködés és spekulációs gazdagodás eszköze. Ezt a jelrendszert az állam ingyenes vagy olcsó közszolgáltatásként maga is előállíthatná. Ehhez csupán arra lenne szükség, hogy a nemzetközi pénzügyi közösség ellenőrzése alatt álló központi bankoktól a demokratikusan megválasztott parlamentek és kormányok hatáskörébe kerüljön vissza a pénzkibocsátás, az árfolyam-és kamatszabályozás joga. Ma például Magyarországon az 1991. évi LX-as törvény értelmében az állam már nem bocsáthat ki pénzt, hanem csak állami hitellevelet, vagyis államkötvényt, kincstárjegyet és ehhez hasonló értékpapírokat. Lényegében ez is pénz, és ennek is az állam adóbevétele a fedezete, de a hitellevel után milliárdos kamatokat kell fizetnie. Ezeket az állami hitelleveleket a bankok abból a felesleges kamatozódásokból vásárolják fel, amelyet biztosítékkal – azaz kockázatmentesen – már nem tudnak kihelyezni a termelőgazdaságba. Ezért arra kényszerítették a magyar államot, hogy tiltsa meg saját magának pénz kibocsátását. Ha mégis pénzre van szüksége kiadásai fedezésére, akkor viszont tőlük vegyen fel hitelt adóslevelek kibocsátásával. Ezek az úgynevezett nem-működő-tőke vagy portfólió be-

fektetések ma Magyarországon 4500 milliárd forintot tesznek ki. Ez az élőködő tőke teljesen feleslegesen van az országban, és csak arra jó, hogy az állam a költségvetésből 450 milliárd forintot odaajándékozzon minden évben a pénzvagon tulajdonosainak kamatok formájában.

A Nemzetközi Pénzügyi Közösség azért ragaszkodik Magyarország bekenyszerítéséhez az Európai Unióba, mert ezáltal be tudja betonozni a jelenlegi pénzgazdaságot, amelynek alapja a magánpénz-monopólium és a társadalom kamat formájában történő adóztatása. A pénzgazdaság feléli – véglegesen elpusztítja – a pótolhatatlan természeti és emberi erőforrásokat. A magyar népnem „fenntartható növekedésnek” nevezett állandó eladósításra és kamatfizetésre, hanem az emberi élet lehetőségeit biztosító, fenntartható természeti és humán erőforrásokra van szüksége. Semmi sem növekedhet végtelenül véges földünkön.

5. Nem felel meg a valóságnak, hogy a magyar társadalom akar belépni ebbe a nemzetek feletti bürokratikus struktúrába. A jelenlegi pénzgazdasági rendszer haszonélvező rétege akar csatlakozni azért, hogy a kialakult és rendkívül igazságtalan vagyoni és pénzügyi viszonyokat véglegesítse a maga számára. A magyar lakosság 80 %-a a rendszerváltás vesztese. Ezeknek a veszteseknek a helyzetét tovább rontja az Európai Unióhoz való csatlakozás. Kizárólag a pénzvagonos és korporációs elit, valamint az őket kiszolgáló politikai pártok gépezetének az érdeke a minden áron történő csatlakozás erőltetése még a legmegalázóbb feltételekkel is. Nem felel meg a tényeknek, hogy Magyarország hasonlóan fog profitalni a csatlakozásból, mint annak idején például Írország vagy Portugália, mert akkor még a brüsszeli bürokrácia nem tagadta meg az egyenlő elbánás és a viszonyosság elvét, és a megnevezett országok lényegesen jobb feltételekkel csatlakozhattak, mint most Magyarország.

Norvégia és Svájc határozottan elutasította a belépést, és nem hajlandó alárendelni magát a brüsszeli bürokrácia diktatórikus uralmának. Ettől még megmaradtak európai országok. Elutasításukból semmilyen hátrányuk, ugyanakkor bizonyíthatóan sok előnyük származott. Rasmussen dán miniszterelnök, aki az EU soros elnökeként Koppenhágában megkötötte az előzetes megállapodást a most belépésre kiszemelt országokkal, nem járt el igazságos módon. Elhallgatta azt a tényt, hogy Dánia több népszavazás ellenére is csak úgy volt hajlandó bent maradni a diktatúrává átalakuló Európai Unióban, hogy kötötte: a) Dán föld csak dán termé-

szetes személyek tulajdonában lehet. b) Dánia nem adja fel pénzügyi szuverenitását, és nem veti alá magát a frankfurti Európai Központi Bank monetáris hatalmának. c) Dánia nem vezeti be a puha és inflációs eurót, hanem megtartja saját nemzeti valutáját, a szilárd dán koronát. d) A dán polgárok megtartják dán útlevelüket, és nem kérnek az Európai Unió útleveléből.

Mi nem Európához csatlakozunk, hiszen itt vagyunk már 1100 éve. Európa létezett a brüsszeli bürokrácia diktatórikus struktúrája előtt, és létezni fog, amikor ez a bürokrácia már nem uralkodik az európai államok felett. Magyarország tekintélyét egyértelműen megnövelné, ha megalázó feltételekkel nem csatlakozna ehhez az antidemokratikusá vált nemzetközi intézményhez.

6. A nemzetközi pénzügyi közösségnek, amely létrehozta, majd antidemokratikussá alakította át az Európai Uniót, az egyes államokon belül a középosztály a legfőbb ellenfele, amely megáll anyagilag a saját lábán, és ezért önálló akaratképzésre és politikai döntéshozatalra képes. A nemzetközi pénzkartell két részből álló társadalmat akar. Az egyik rész az uralkodó elit, amelyben a hatalom a pénzarisztokrácia, valamint az általa pozícióba helyezett politikusok kezében van. A másik részt pedig a kiszolgáltatott helyzetű, bérből és fizetésből élő alkalmazottak és a segélyezésre szoruló eltartottak alkotják. Nemzetközi vonatkozásban a pénzügyi közösség legfőbb ellenfele az önálló erőközpontot képező független nemzetállam, amely szuverenitása révén bármikor felmondhatja a kamatkapitalizmus rendszerét, és kiviheti az adott országot a pénzgazdaságból, és visszavezetheti az értékelő termelőgazdaság – a valódi közgazdaság – rendszerébe.

7. Ha nincs magyar nemzetállam, akkor nincs többé lehetőség arra, hogy a magyar föld a magyar földművelők tulajdonában maradjon. A csatlakozással a magyar parasztság szükségszerűen elveszíti életfontosságú tulajdonát, a magyar földet. Ezt az okozza, hogy minden olyan gazdasági rendszerben, amelyben kamatszedő pénzgazdaság működik, a parasztság a végletekig eladósodik, mert hitelek felvételére kényszerül, amiért elképesztően magas kamatokat kell fizetnie. Ennek következtében fizetéseképtelenné válik, és a hitelek nyújtó bankok elárverezik a földjét, vagy maga kényszerül azt a bankoknak és korporációknak – azaz külföldi jogi személyeknek – nyomott áron eladni. Az Európai Unió nem is titkolja, hogy Magyarország lakosságát 8 millióra akarja csökkenteni. Hosszú távú tervek készültek ar-

ra, hogy külföldi jogi személyek nagyméretű, óriás földbirtokokat szerezzenek, amelyeket a legmodernebb technológiával műveltetnének, és amelyeken olcsó alapanyagokat termesztenének. Az EU-tagság következtében magyar falvak százai fognak elnéptelenedni, mert lakóikra már nem lesz szükség. Munkájukat az olcsó modern technológia pótolja majd. Ezek a feleslegessé vált honfitársaink kénytelenek lesznek szülőföldjükéről elvándorolni.

8. Akik érteni szeretnék, mit jelent a kamatfüggés útján való rablás, azok számára álljon itt egy idézet a Magyar Nemzeti Bank Műhelytanulmányok 2. számú füzetéből, amely 1993. februárjában jelent meg. Az 56. oldalon ez olvasható: „Az időszak egészét tekintve (az 1973–1989-ig terjedő időszakról van szó) mintegy 1 milliárd dollár erőforrás bevonással, viszont ezt többszörösen meghaladó, összesen 11 milliárd dollár halmozott kamatkiadással járt.” Vagyis az ország kapott 1 milliárd dollárt, és kifizetett érte 16 év alatt 11 milliárd dollár kamatot. Mi ez, ha nem fosztogatás? Ugyanakkor 1989-ben még terhelte az országot 20 milliárd dollár külföldi tartozás, amely részben az 1973-at követő olajáremelés nyomán bekövetkezett cserearány-romlás következményeinek a kivédésére felvett, mintegy 7 milliárd dollár tartozást is tartalmazta. A magyar nép a Kádár-korszak második felében nem azért élt viszonylagosan jobban, mint a többi kelet-európai nép, mert ezt a Nyugat megfinanszírozta, hanem szerény jólétét pontosan a Nyugat tette tönkre az eladósítással. Ezt a „jólét” pedig nem a Kádár-korszak gazdaságpolitikájának köszönhetette, hanem annak, hogy a reálszocializmus 40 éve alatt mintegy 7 millió abortuszra került sor a pártállami vezetőréteg támogatásával Magyarországon. Statisztikusok szerint egy gyermek felnevelése a társadalomnak mintegy 2 millió forintjába került az 1980-as évek forintárfolyamán számítva. Ha ezt a 7 milliót és a 2 milliót összeszorozzuk, akkor hatalmas összeg jön ki. Ez volt az a pénz, amiből valamivel jobban élt a magyar, mint például a lengyel vagy román sorstársa. Lengyelországnak 1945-ben 17 millió lakosa volt, ma több mint 40 millió. A katolikus lengyelek nem kaparták el gyermekeiket, nem fogyasztották el a felnevelésükre fordítandó összeget úgy, mint ahogy sajnos ezt a magyarok tették kommunista vezetőik áldásával.

A magyar állampolgárok vagyonát az állam, amely csak kezelője volt ennek a vagyonnak, potom áron eladta, és a mai napig nem számolt el vele jo-

gos tulajdonosának: a magyar népnek. A befolyt összeget kizárólag adósságtörlesztésre és kamatfizetésre fordította. Mégis 1989 óta a magyar társadalmat terhelő összadósság – belső és külső, állami és nem állami, bruttó és nettó – 2003-ra 70 milliárd dollárra növekedett. Ez az adósság abban megegyezik, hogy adósságszolgálati terheit a magyar lakosság viseli. A belső adósság 1989 óta megtízszereződött, és meghaladja a 8 ezer milliárd forintot. Ez az adósság az adós-, hitel- és bankkonszolidációra elment ezermilliárdokból halmozódott fel. A bankok a jó kapcsolatokkal rendelkező bennfenteseknek hatalmas összegeket kölcsönöztek, amelyeket azok soha nem fizettek vissza. Ezért az állam pótolta a bankok sokmilliárdos veszteségeit, amelyek bankbűnökből, hibákból és bűncselekményekből halmozódtak fel. Ma az így hatalmasra duzzadt belső adósság kamataira minden évben 800 milliárd forintot kell fordítani a költségvetésből, a magyar nép adójából.

A legutóbbi csaló pénzügyi műveltre 1997-ben került sor. Medgyessy Péter (akkori pénzügyminiszter) és Surányi György (akkori MNB elnök) megegyeztek, hogy az úgynevezett deviza-árkülönbözetből létrejött veszteségeket visszamenőleg a költségvetésre terhelik. Így módon 2023 milliárd forinttal és 6 évi kamatával megterhelték a költségvetést. Ezzel nőtt 8 ezer milliárdra a belső adósság. A deviza-árkülönbözet azt jelenti, hogyha nagy az infláció, akkor a januárban hazánkba érkező dollár vagy euró kevesebbet ér forintban, mint amikor decemberben távozik. Az így keletkezett veszteséget az MNB egy nem kamatozó külön számlán vezette. Ez a könyvelésileg „veszteségként” nyilvántartott összeg nem volt igazi adósság, mert az állam saját magának tartozott. Ezért kamatot sem kellett saját magának fizetnie. Innen kapta azt a nevet, hogy „nulla kamatozású” vagy „nullás-állomány”. Ezt a fiktív, nem valóságos adósságot az állam minden év végén elengedte magának, és az MNB egyszerűen leírta. Így ment ez éveken át, és nem okozott semmilyen problémát. 1997-ben azonban az MNB-nek hatalmas veszteségei keletkeztek (vajon miből és miért?), és ezt kellett pótolnia ezzel az „adósságcsere” elnevezett bankári művellettel. Mivel ez a költségvetést 3500 milliárd forinttal terhelte meg (2023 milliárd + 6 évi kamata), az Állami Számvevőszék ki akarta vizsgáltatni, de ehhez a Horn-kormány nem járult hozzá. Amikor ebben a tárgyban e sorok írója kérdést intézett Medgyessy Péterhez 2001 őszén, akkor azt válaszolta: „Igen,

megtettük ezt a lépést, hogy az állam tanulja meg: a pénznek ára van.”

A nem állami tulajdonban lévő vállalatok adósságszolgálati terheit is a magyar polgárok viselik. Az állami adósság esetében az állam beszedi az adót, majd fizeti belőle a törlesztéseket és kamatokat. A nem állami szektor tulajdonosai pedig egyrészt adókedvezményeket kaptak és kapnak, s így nem veszik ki arányosan részüket a köztelherviselésből, másrészt kamatterhek egy részét költségként ráterhelik termékeikre, s azok ennyivel drágábbak, harmadrészt a magyar munkavállalóknak még 13 évvel a rendszerváltás után is az 1/5–1/10-ét fizetik ki munkabérléte, mint hasonló munkát végző társaiknak az EU-ban.

9. Az Európai Unióban az elmúlt két évtized során bevezetett pénzgazdaság a benne működő kamat-automatizmus miatt felbomlásra van ítélve. A termelőgazdaságtól elszakadt és teljesen önálló életet élő jelrendszer – a spekulációt szolgáló pénz – mennyisége háromszoros gyorsasággal nő, mint a reálgazdaság. Ha – mondjuk – egy 10 éves gyermek mája vagy veséje háromszoros ütemben nő, mint a gyermek maga, az a gyermek meghal. Minden olyan rendszer felbomlásra és pusztulásra van ítélve, amelynek az egyik alrendszere lényegesen gyorsabban növekszik, mint a rendszer egésze. Az EU gazdasági-pénzügyi tekintetben tehát süllyedő hajó, amelyre nem érdemes felkapaszkodni, ha mégoly impozánsnak is tűnik egyelőre.

Befejezésként ezt mondhatom: Ha Magyarország ilyen cselédfeltételekkel nem csatlakozna a brüsszeli bürokrácia uralmához, akkor az nagymértékben megnövelné a magyar nép és állama tekintélyét. A brüsszeli döntéshozókat arra kényszerítené, hogy térjenek vissza az egyenlő elbánás és a viszonyosság demokratikus elveihez. Ez nem változtatna azon, hogy Magyarországon már jelenleg is pénzgazdaság működik közzgazdaság helyett. De ha sikerülne megtartani nemzetállamunkat, akkor megmaradna annak a jogi lehetősége is, hogy egy kedvező időpontban kiléphessünk a kamatkapitalizmus fosztogató rendszeréből. Ezt tartom én az érem másik oldalának. Úgy gondolom, hogy egy demokratikus kormányzatnak az érdemi döntést jelentő népszavazás előtt nemcsak a kormány álláspontjáról kellene tájékoztatnia a lakosságot. Az egyoldalú propaganda azt szuggálja a lakosságnak, hogy az EU-tagság már befejezett ügy, és véglegesen el van döntve. De ha ez így van, akkor miért van egyáltalán szükség népszavazásra?